

Csokoládéakadémia Nagytarcsán

A Goodwill National Kft. avatónnepségre hívta a szomszédokat, partnereket, s természetesen az önkormányzatot. A tizenöt éves vállalkozás eddig bérleményekben dolgozott. Cukrászati, élelmiszeripari, édesipari alapanyagok forgalmazásával foglalkoznak, ennek a fő termékora a csokoládé.

– Tizenhetedik kerületi lakos vagyok, s a cégünk is ott működött. Közel voltunk Nagytarcsához, és megtudtuk, hogy van itt egy ipari terület. Így találtunk rá erre a telekre – mondja Dani Csilla tulajdonos, ügyvezető igazgató.

Amikor elkezdték építeni az új telephelyet, érdekes gondolat fogalmazódott meg a tulajdonosok fejében. Sajnálatos tapasztalták, hogy a szakmában a csokoládéval kapcsolatos képzés gyerekeipőben jár, az iskolákban nem tanítják megfelelő alapot a csokoládéval kapcsolatos munkafolyamatokat.

– Eddig is vittünk ki jelentkezőket Belgiumba, cukrászati és csokoládé-tréningekre – magyarázza az igazgató asszony. – Ennek a költsége azonban igen magas, ezért úgy gondoltuk, mindezt megpróbáljuk megvalósítani Magyarországon. Ezért létrehoztuk az úgynevezett csokoládéakadémiát, ahol szeretnénk segítséget nyújtani a szakma részére.



Dani Márk, a Csokoládéakadémia vezetője, Dani Csilla, a cég ügyvezetője, jobbra a külföldi partnercég vezetője, háttérben pedig a shéfék

Ez azt jelenti, hogy tanfolyamokat indítanak, ahol elsősorban a csokoládéval való munkafolyamatokat tanítják, de lesznek cukrászati kurzusok is, ahol ennek az alapanyagának a felhasználását lehet elsajátítani.

Rimóczi Sándor polgármester az átadónnepségen elmondta, ez egy olyan örömteli esemény, amely szerencsére egyre gyakrabban, szinte negyedévente megismétlődik: sorra fordulnak termőre az ipari parkokban gyökeret vert vállalkozások.

– Ez ékes bizonyítéka annak, hogy milyen erő rejlik még mindig a magyar vállalkozásokban,



Rimóczi Sándor polgármester

hiszen ebben a kedvezőnek nem nevezhető gazdasági környezetben is folynak építkezések, beruházások – mondta a polgármester. (EnterPress)

Repültek az óvónénik

A nagytarcsai Csillagzem Óvoda elballagó Süni csoportja különleges búcsúajándékkal lepte meg az óvónéniket és dadusokat: Emike, Magdi, Barbara, Zsóka és Terike nénit, akik csak a gödöllői repülőtérrel tudták meg, hogy a szülők jóvaltább egy kisgéppel a magasba szállhatnak. A pilóta a gépet megdöntve három tiszteletkört írt le az óvoda fölött. A felvétel a gödöllői repülőtérrel készült.



Balzsay ismét világbajnok

Áprilisban, a schwerini gálán a Bokszyilágszövetség (WBA) világbajnoki övéért csapott össze a hamburgi Universum két nagyközépsúlyú versenyzője, a nagytarcsai kötődésű Balzsay Károly és a kazah-német Dimitri Sartison. A magyar címvédő az utolsó menet utolsó percében elért technikai KO-val győzött. A szaklapok szerint az utolsó fél percben szinte szétütötte ellenfelét, bár ehhez az akciósorozathoz az előző tizenegy menet is szükséges volt.

– A 12. menet legelején Dimitri a padlóra került. Ezt követően nagyon türelmesen olyan helyzetet alakítottam ki, hogy egyre több ütést tudtam elhelyezni, és egy ritmusváltással sikeresen tudtam befejezni a mérkőzést – mondta a bajnok Zsallakó István lapszerkesztőnek adott interjújában.

Balzsay Nagytarcsán nőtt fel, jól ismerik őt a helybeliek, s nyomban felmerül a kérdés: jó gyerek volt-e, vagy inkább olyan verekedős?

– Természetesen verekedtem. Társaimhoz képest kicsinek számítottam, és ezzel elég sokat cukkoltak. És néha ezen felhúztam magam. Tudni kell, hogy



Balzsay (jobbra) címvédőként lépett kötelek közé, és úgy is távozott

voltam, így aztán, ha arra került a sor, jól megvertem őket. De ahogy növekedtem, főként ahogy elkezdtem az ökölvívást, ez teljesen lecsengett. Mondhatom, hogy utoljára általános iskolás koromban verekedtem ringen kívül – mondta a világbajnok, majd további terveiről szólva elmondta, hogy egy mérkőzés után legalább annyi idő kell a regenerálódásra, mint amennyit az ember a felkészülésre fordított. Így a nyáron biztosan nem lesz újabb meccs, talán ősszel. Meglátjuk...

LESZ POLGÁRŐRSÉG NAGYTARCSÁN! Korábban ez még kérdésként merült fel, de most már biztosra vehető, hogy lesz polgárőrség Nagytarcsán – tudtuk meg Kmeczik Gábor Vilmos bizottsági elnöktől. Az induláshoz szükséges létszám összejött, és az alakuló gyűlésre is rövidesen sor kerül, amint lezajlott a júliusi képviselő-testületi ülés. Ezután kezdődhet a bejegyzés folyamata, ami várhatóan 2-3 hónapig is eltarthat. Addig is várják a jelentkezőket, mert a hatékony működéshez további 20-30 polgárőrrre lenne szükség.

Megerkezünk

Ülünk a HÉV-en, a lábam lógatom, még alig ér le. Jön a kalauz bácsi, minden szombatban ő van szolgálatban, és Nagyinak bókol, azután persze viccesen elnézést kér a Nagypapámtól. Kezeli a jegyeket, rám kacsint és továbbmegy. Zötyög velünk a HÉV, nézem a szaladó házakat, mindig ugyanaz a táj, csak a fák koronája és a fények változnak. Megerkezünk, fel a dombtetőre, a hőségben jó kis gyalogtúra, de szeretem. Végigmenni az „Ulicskán”, a szűk, lépcsőkel teli kis utcán,

olyan, mintha megállt volna az idő, nincsenek autók, csak csend van, nagy ritkán sokszoknyás néni jön szembe, mindig köszönünk egymásnak, pedig még a nevét sem tudom, és érzem azt a furcsa mézédés illatot, ami a mohás csatornameger dohos szagával keveredik. Mici már a kapuban vár. Nagyon öreg, hajlott kis néni. A dédnagyimám. A szobában jó hűvös van, Nagypapám a ház előtti kútról hoz vizet, jó sok vödörrel, hogy Micinek meg kelljen. Aztán fát hasogat, és befűti a kopott sparheltot a lecsóhoz. Együtt pucoljuk Nagyival és Micivel a paprikát a hűvös fülhőmályomban. Egy másik világ a gyerekkoromból, egy világ, amit valaha nagyon szerettem...

Visszamenni oda, ahol egykor jó volt lenni. Megtalálni gyerekkorom egy szételött. Megmutatni Andrisnak, a kisfiamnak az ismerős illatot, az utcát,



a bodzabokrot, a néniket, az evangélikus templom tornyát, ami mindig köszönt, ha arra járunk...

Vannak, akik csak sokszori költözés után találják meg igazi otthonukat. Velem is így van ez, sokat kerestem, mire ráleltem. Éltem a „Pesti Broadway”-n, ahol erősek a fények és nagy a nyüzsgés, laktam a Duna partján, a Margitszigettel szemközt, ahol minden reggel éreztem a víz illatát, sokáig laktam lakótelepen, ott nőttem fel.

Amikor a kisfiam megszületett, egy hegyekkel körülvett lakóparkban éltünk, belső kis kertjében minden nap órákat tologattam Andrist a jó levegőn, és amíg el nem kezdett járni, meg voltam győződve róla, hogy ez a mi igazi otthonunk. Andris elindult felfedezni a világot, és vele együtt én is közelebb kerültem környezetem valóságához: a homokozóba rejtett csikkekhez és üvegészilánkokhoz, a telefirkált hintához, az eldobott cigisdobozokhoz...

Hétvégenként persze felkerestünk, és mentünk Apáékhoz, akik akkor már jó húsz éve Csömörön éltek, Mici azóta többször is átalakított parasztházában. Mici, Nagy és Nagypapa már nem találkozhattak Andrisal,



a HÉV-en csak ketten ülünk. Andris még épphogy járni tud, lógatja a lábát, és nézi a szaladó házakat... én meg arra gondolok, hogy milyen jó lehet itt lakni, ahol csend van, jó levegő, ahol saját homokozója lehetne a gyereknek, ahol látna rigót közelről, ahol rám köszönnek az emberek.

Már nyolc éve, hogy itt élünk Csömörön, egészen közel a régi parasztházhoz. Andris virágokat, bokrokat, fákat ültet, az öreg barackfánkat gyógyító harkályt a konyhaablakból nézi, télen szorgalmasan eteti a madarakat, nyáron figyelmezteti a rigókat, ha a szomszéd macska lesben áll, eső után pedig próbálja a csigákat biztonságba helyezni. Büszkén ül Rambón, a húgom lován. Járujk az erdő, sétálunk a tó körül.

Nyáron nem szeretünk eljárni, inkább hozzánk jönnek a barátok, mert jó ülni a barackfa alatt, vagy fekdülni a fűben és nézni a lassan úszó felhőket.

Andris is ismeri az „Ulicskát”, nyáron szereti a furcsa mézédés illatot, ami a mohás csatornameger dohos szagával keveredik. Nemrég arra sétáltunk együtt, sokszoknyás néni jött velünk szembe, talán egy másik, nem az a régi. Köszönünk. Mi pedig egymásra nézünk Andrisal, kacagva versenyt futunk le a lépcsőkön. Itthon vagyunk, megerkezünk.

Miklós Daniella

Érdekeség – Csömöri sportsikerek

A település sportrajongóinak keblét két örömhír dagasztotta nyár elején, s mindkét siker jelentős országos médiaviszhangot is kapott.

Eldől, hogy a hazai kerékpársportot összesen két versenyző képviselheti a Londoni Olimpián, s mindketten csömöriek. Az országúti kerékpárosok között Lovassy Krisztián egész évi magabiztos versenyzettel szerezte meg az indulási jogot. A helyi kerékpársport szakosztályban felnevelkedett, jelenleg is a nagyközépsúlyban, jelenleg is a nagyközépsúlyban, jelenleg is a nagyközépsúlyban, jelenleg is a nagyközépsúlyban, jelenleg is a nagyközépsúlyban.



szakmai munka eredményeként Parti András képviselheti a magyar színeket Londonban (fenti képünkön). Neki nem ez lesz az első olimpiája, hiszen már Pekingben is indult, így a négy évvel ezelőtti tapasztalatait kamatoztathatja a brit főváros mellett kialakított versenypályán.

A kézilabda és a kerékpár mellett egy évtizede már a Rubeola FC Csömör futbalcsapata is a helyi sport védjegyének számít. Idén az első osztályú tagság megtartásáért osztályozót kellett vívnia a csapatnak. Az ellenfél a Dunakeszi Kinizsi gárdája volt, amely a korábbi nagypályás futball és jelenlegi (kispályás) futbalos válogatott labdarúgók leigazolása

mellett arról ismert, hogy csapatkapitánya a miniszterelnöki szövívő, Szijjártó Péter. A csömörinél nagyszámú rendkívül komolyabb költségvetéssel rendelkező klub váratlan húzásként egyoldalú módosítást kezdemé-

nyezett, így az első mérkőzésre készülő játékosok és szurkolók szinte már a buszon ülve értesültek: nem aznap és nem Dunakeszin, hanem négy nap múlva és Komáromban, a miniszterelnöki szövívő szülővárosában lesz a párharc első felvonása. A hazai élsportban példa nélkülűnek számító eset sem zökkentette ki azonban a nagyközépsúly gárdáját, és idegenben is sikerült 6:5-ös győzelmet aratnia a Takó Csaba vezetőedző irányítása mellett taktikus játékos sárgafeketéknek. Sőt, a csömöri visszavágón, nagy közönség előtt parádés játékkal, 9:3-as győzelemmel biztosította ismét a helyét az NB/I-ben az RFC Csömör.